

Nadpis tega poročila imel bi ti to že pojasniti. Vedi! Dne 8. avgusta t. l. bilo je dopoljenih 25 let, odkar so pokojni nepozabljivi knezoškof Anton Martin Slomšek to cerkev sv. Križu na čast posvetili. V soboto, dne 24. meseca septembra, je bilo pa 25 let, odkar so oni svoje trudne oči za vse čase zatisnili. Ta dvojni spomin, ta dvojna petindvajsetletnica privabila je bila toliko romarjev na to goro. V uvodu k svojemu izvrstnemu govoru: „O ljubezni do sv. Križa“ razlagali so nam prečastiti g. dekan Šribar, (ki so bili ta dan v škofovem imenu iz Škal tu sem došli), kako da so pok. knezoškof Anton Martin Slomšek l. 1862 v petek pred IX. nedeljo po binkoštih, toraj pred 25 leti to cerkev z nezmernim trudom posvečevali, sedem tednov pozneje pa že na mrtvaškem odru počivali.

Dolgotrajno sv. opravilo, kakor kronika pripoveduje, jih je bilo tako premamilo, da skoraj niso videli več brati sv. obredov, toraj tudi niso mogli pridigovati, kakor so želeli. Zato so pa v spominsko knjigo, ki se shranjuje v tukajšnji duhovski hiši, napisali lastnoročno svojo zadajo pesmico, katerej so bili dali ime: „Pohvala sv. Križa“. Le ta pesmica glasi se tako-le:

Pohvala sv. Križa.

O Križ! na visoko postavljen,
Zastava premage si nam!
Visoko nam boji pozdravljen,
Zaupanje naše si nam.

Hudobni se tebe bojijo,
In pekel te vselej črti,
Pa verni se te veselijo.
Brez križa zveličanja ni!

Na gori bandero častito
V doline globoke glediš,
Sovražnikom svojim srdito,
Se široko po svetu smejiš.

Zastonj krivoverci truščijo,
In škripajo s svojimi zobmi;
Kristjani le k tebi hitijo,
Slovencev zaupanje si.

Držimo se svetega Križa,
Svet Križ nam nebesa odpré;
Svet Križ nas nebesom približa,
Le s Križem v nebesa se gre.*)

Bil je takrat že večer njih življenja. Na praznik povišanja sv. Križa (l. 1862.) podali so se pokoj. knezoškof še k duhovnim vajam na

*) Ob koncu pesmi bere se sledeči pristavek, zapisan od pesnikove posvečene roke: „O posvečenji cerkve svetega Križa pri Belih Vodah, dne 8. avgusta 1862 Slomšek, l. r.“. Pero, s katerim so nepozabljivi Slomšek te vrste pisali, shranjuje se še v Nazarijih.

Slatino, kjer so pri sklepu, dne 19. septembra zadnji Oče naš in Češčena si Marija v slovenskem jeziku molili za tistega, ki bo izmed vdeležencev duhovnih vaj prvi umrl. Kdo bi bil takrat mislil, da zasluženje tega Očenaša bo njihovi duši prišel na prid, in to, preden bo teden obtekel?

V soboto po onih duhovnih vajah obiskali so slovito romarsko cerkev Matere Božje na Ptujski gori; kvaterno nedeljo posvetili so še podružnico sv. Rozalije v Kostivniški fari. Se tisto nedeljo večer povrnili so se na svoj dom v Maribor. V ponedeljek šli so s čč. predstojniki duhovščice k svojem vinogradu blizu mesta se sprehajati. V torek po obedu se vležejo v posteljo, v sredo zjutraj dajo se že za smrt prevideti in zvečer tistega dne 24. sept. proti devetim jih ni bilo več med živimi.

Pisavec teh vrstic se še živo spominja globokega utisa, katerega je napravila vest o škofovi smrti na dva njihovih največjih političnih nasprotnikov, katerima je on prvi to žalostinko naznanil.

Da častilci Slomšekovi še sedaj po njih žaljujejo, za to je 25. obletnica njihove smrti dovolj jasnih dokazov na den spravila. Kakor se je pri sv. Križu pri eni sv. meši še posebni spomin storil za pokojnega knezoškofa Antona Martina, tako so tudi gotovo vsi mnogobrojni častilci „apostola Slovencev“ naslednjo soboto in kvaterno nedeljo na altarji, pri mizi Gospodovi in pri očitni Božji službi, hvalevredno se spominjali brezštevilih dobrot, katere je ves slovenski rod, posebno pa še Lavantinska škofija po utemeljitelju škofjega sedeža v Mariboru dosegla.

Če tudi Slomšeka ni več med nami, naj nas vendar vse navdaja njihovo krščansko rodoljubje! Duh Slomšekov naj živi na vekov veke!

Dopisi.

Od sv. Janža na Drav. polju. Obletnica in stoletnica.) Kakor lansko leto, tako smo tudi letos se z veseljem pripravljali na veličastni praznik male Šmarnice; k temu je pa vgajalo posebno lepo vreme, da se je slovesnost sijajno izvršila. V sredo pred tem praznikom došli so zopet k nam preč. g. kanonik dr. Križanič. O 6. uri zvečer bile so večernice. Tudi zdatno število romarjev iz raznih krajev vdeležilo se je naše svečanosti, k trudapolnemu delu g. kanoniku, ki so zvečer do 1/2 9. ure in zjutraj zarano, do slovesnega sv. opravila spovedavali. Sploh se je vršilo vse, kakor prvič. Oziroma smo tudi ta dan obhajali stoletnico, odkar se je farna stolica premestila od sv. Marjete k sv. Janžu, poprej podružnica, kar je to veliko pripravnejše, da je sedajna farna cerkev